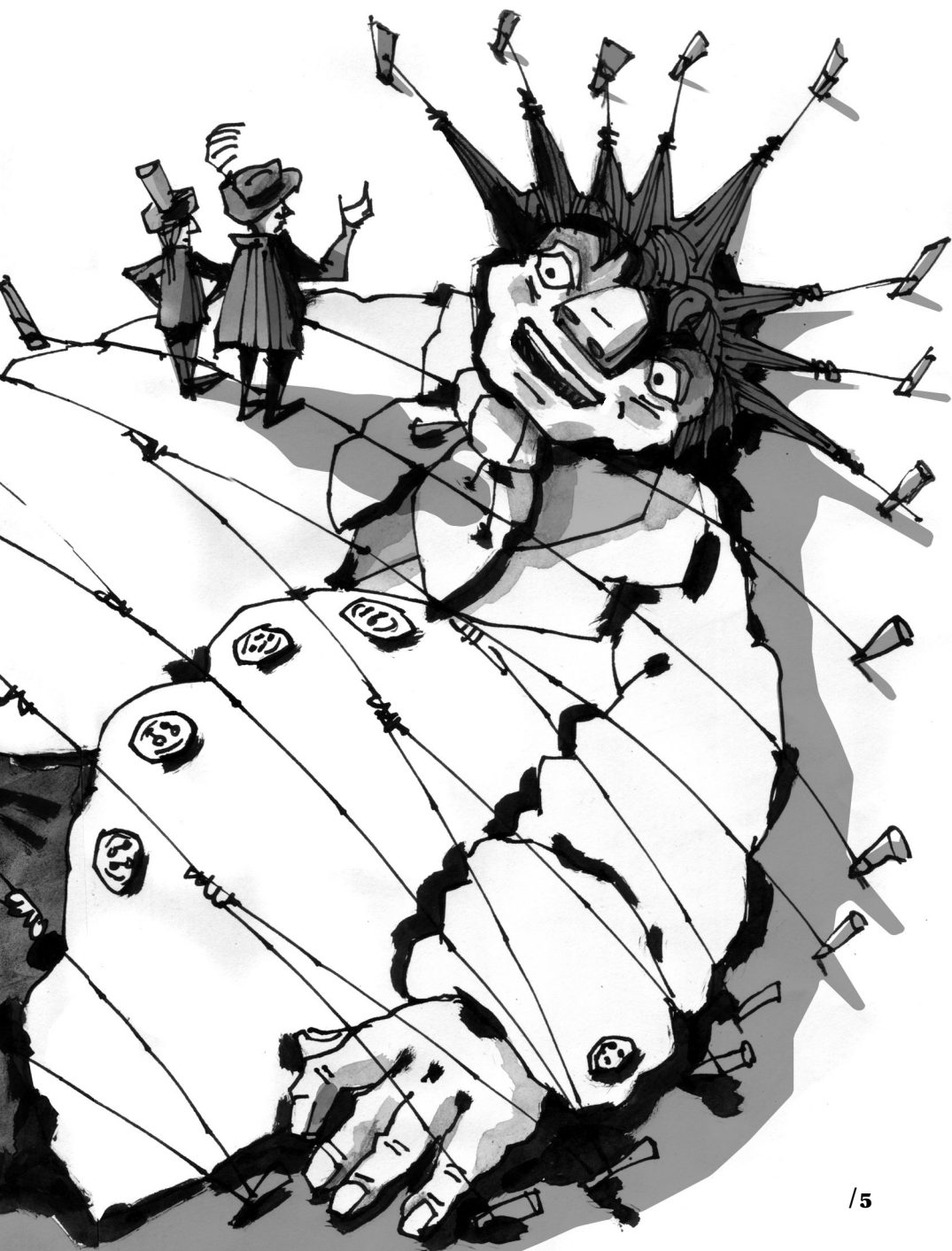

Gulliver is shipwrecked on the coast of Lilliput

My father had a small estate in Nottinghamshire; I was the third of five sons. He sent me to Emanuel College in Cambridge, at fourteen years old, where I resided three years, and applied myself close to my studies; but the charge of maintaining me (although I had a very scanty allowance) being too great for a narrow fortune, I was bound apprentice to Mr. James Bates, an eminent surgeon in London, with whom I continued four years; and my father now and then sending me small sums of money, I laid them out in learning navigation, and other parts of the mathematics, useful to those who intend to travel, as I always believed it would be some time or other my fortune to do. When I left Mr. Bates, I went down to my father; where, by the assistance of him and my uncle John, and some other relations, I got forty pounds, and a promise of thirty pounds a year to maintain me at Leyden; there I studied physic two years and seven months, knowing it would be useful in long voyages. Soon after my return from Leyden, I was recommended by my good master, Mr. Bates, to be surgeon to the *Swallow*, Captain Abraham Pannell, commander, with whom I continued three years and a half, making a voyage or two into the Levant, and some other parts. When I came back I resolved to settle in London; to which Mr. Bates, my master, encouraged me, and by him I was recommended to several patients. I took part of a small house in the Old Jewry; and being advised to alter my condition, I married Mrs. Mary Burton, second daughter to Mr. Edmund Burton, hosier, in Newgate Street, with whom I received four hundred pounds for a portion.

Gulliverovo ztroskotání na pobřeží Liliputu

Můj otec měl malou usedlost v Nottinghamshiru. Byl jsem třetí z pěti synů. Když mi bylo čtrnáct let, poslal mě do Cambridge na Emanuelovu kolej. Byl jsem tam tři roky a pilně jsem studoval. I když jsem měl skromné kapesné, výdaje na mě byly na omezený majetek příliš vysoké, takže jsem se dal do učení k panu Jamesi Batesovi, významnému londýnskému ranhojiči, u kterého jsem strávil čtyři roky. Otec mi občas posílal trochu peněz, které jsem vydával za studium navigace a dalších odvětví matematiky, užitečných pro ty, kteří mají v úmyslu cestovat, protože jsem vždycky věřil, že to bude jednou mým osudem. Když jsem odešel od pana Batese, vydal jsem se za otcem, kde jsem za jeho pomoci, pomoci strýce Jana a několika dalších příbuzných získal čtyřicet liber a příslib dalších třiceti ročně, abych se udržel v Leydenu, kde jsem dva roky a sedm měsíců studoval fyziku. Věděl jsem, že se mi to na dlouhých cestách bude hodit. Brzo po návratu z Leydenu jsem byl svým dobrým učitelem panem Batesem doporučen kapitánu Abrahamu Pannellovi za ranhojiče na Vlaštovce. U něj jsem zůstal tři a půl roku a jednou nebo dvakrát podnikl plavbu do Levanty a jinam. Když jsem se vrátil, rozhodl jsem se usadit v Londýně. Můj učitel pan Bates mě v tom podporoval a doporučil mě několika pacientům. Najal jsem si část domku ve Starých židech. Poradili mi, abych změnil stav, tak jsem se oženil s Mary Burtonovou, mladší dcerou pana Edmunda Burtona, punčocháře z Novobranské ulice. S ní jsem dostal čtyři sta liber věna.

But my good master Bates dying in two years after, and I having few friends, my business began to fail; for my conscience would not suffer me to imitate the bad practice of too many among my brethren. Having therefore consulted with my wife and some of my acquaintance, I determined to go again to sea. I was surgeon successively in two ships, and made several voyages, for six years, to the East and West Indies, by which I got some addition to my fortune. My hours of leisure I spent in reading the best authors, ancient and modern, being always provided with a good number of books; and when I was ashore, in observing the manners and dispositions of the people, as well as learning their language, wherein I had a great facility, by the strength of my memory.

The last of these voyages not proving very fortunate, I grew weary of the sea, and intended to stay at home with my wife and family. I removed from the Old Jewry to Fetter Lane, and from thence to Wapping, hoping to get business among the sailors, but it would not turn to account. After three years' expectation that things would mend, I accepted an advantageous offer from Captain William Prichard, master of the *Antelope*, who was making a voyage to the South Sea. We set sail from Bristol, May 4, 1699, and our voyage at first was very prosperous.

Ale můj dobrý učitel pan Bates za dva roky zemřel. Měl jsem málo přátel a moje řemeslo začalo upadat, protože mé svědomí by mi nedovolilo napodobovat špatné praktiky tolika mých bratří. Poradil jsem se se svou ženou a několika přáteli a rozhodl se jet znovu na moře. Postupně jsem byl lékařem na dvou lodích a během šesti let jsem se zúčastnil několika plaveb do Východní Indie a Kari-biku, čímž jsem trochu rozmnožil své jmění. Volný čas jsem trávil četbou těch nejlepších klasických i moderních autorů, protože jsem se vždycky zásobil spoustou knih. Když jsem byl na souši, pozoroval jsem chování a povahu lidí a také se učil jejich jazyku, k čemuž mi velmi dobře posloužila má dobrá paměť.

Poslední z těchto plaveb nebyla moc úspěšná. Moře mě začalo nudit a měl jsem v úmyslu zůstat doma s ženou a rodinou. Přestěhoval jsem se ze Starých židů do Řetězové uličky a odtud do Wappingu s nadějí, že najdu práci u námořníků, ale to se nestalo. Poté, co jsem tři roky očekával, že se situace zlepší, jsem přijal výhodnou nabídku od kapitána Williama Pricharda, velitele Antilopy, který plul do Jižních moří. 4. května 1699 jsme vypluli z Bristolu a naše plavba byla zpočátku zdařilá.

It would not be proper, for some reasons, to trouble the reader with the particulars of our adventures in those seas; let it suffice to inform him that in our passage from thence to the East Indies, we were driven by a violent storm to the northwest of Van Diemen's Land. By an observation, we found ourselves in the latitude of 30 degrees 2 minutes south. Twelve of our crew were dead by immoderate labor and ill food; the rest were in a very weak condition. On the 5th of November, which was the beginning of summer in those parts, the weather being very hazy, the seamen spied a rock within half a cable's length of the ship; but the wind was so strong that we were driven directly upon it, and immediately split. Six of the crew, of whom I was one, having let down the boat into the sea, made a shift to get clear of the ship and the rock. We rowed, by my computation, about three leagues, till we were able to work no longer, being already spent with labor while we were in the ship. We therefore trusted ourselves to the mercy of the waves, and in about half an hour the boat was upset by a sudden flurry from the north. What became of my companions in the boat, as well as of those who escaped on the rock, or were left in the vessel, I cannot tell; but conclude they were all lost. For my own part, I swam as fortune directed me, and was pushed forward by wind and tide. I often let my legs drop, and could feel no bottom; but when I was almost gone, and able to struggle no longer, I found myself within my depth; and by this time the storm was much abated. The declivity was so small, that I walked near a mile before I got to the shore, which I conjectured was about eight o'clock in the evening. I then advanced forward near half a mile, but could not discover any sign of houses or inhabitants; at least I was in so weak a condition that I did not observe them. I was extremely tired, and with that, and the heat of the weather, and about half a pint of brandy that I drank as I left the ship, I found myself much inclined to sleep. I lay down on the grass, which was very short and soft, where I slept sounder than ever I remembered to have done in my life, and, as I reckoned, about nine hours; for when I awaked, it was just daylight.

Z jistých důvodů by nebylo vhodné čtenáře obtěžovat podrobnostmi našich dobrodružství v těchto mořích. Stačí, když řeknu, že jsme byli na cestě odtud do Východní Indie prudkou bouří zahánáni na severozápad od Van Diemenovy země. Zjistili jsme, že se nacházíme na 30. stupni a 2 minutách jižní zeměpisné šířky. Dvanáct mužů z naší posádky zahynulo vyčerpáním a na špatnou stravu. Zbytek byl velmi zesláblý. 5. listopadu, což byl v těch končinách začátek léta, byla hustá mlha a námořníci zpozorovali ve vzdálenosti poloviny délky lana od lodi skálu. Foukal však tak silný vítr, že jsme byli unášeni přímo na ni a v mžiku jsme ztroskotali. Šest členů posádky, z nichž jedním jsem byl já, spustilo do moře člun a vyrazilo pryč od lodi a skály. Veslovali jsme, počítám, tři mořské míle, dokud nám stačily síly, neboť jsme už byli vyčerpáni námahou na lodi. Vydali jsme se proto na milost vlnám a asi za půl hodiny byl člun náhlým poryvem ze severu převrácen. Co se stalo s mými druhy ze člunu a s těmi, kteří utekli na skálu nebo zůstali na lodi, nemohu říct. Soudím však, že zahynuli. Já sám jsem plaval, jak mě štěstí vedlo, a byl jsem poháněn větrem a proudem. Často jsem spouštěl nohy a nebyl schopen dosáhnout dna. Ale když už bylo téměř po mně a nebyl jsem už schopen bojovat, zjistil jsem, že v hloubce stačím. V tu chvíli se bouře hodně ztišila. Spád byl tak mírný, že jsem šel skoro míli, než jsem asi v osm hodin večer dorazil na břeh. Pokračoval jsem dál skoro půl míle, ale neobjevil jsem žádnou památku po domech a obyvatelstvu. Přinejmenším jsem byl tak slabý, že jsem je neviděl. Byl jsem nesmírně unaven. Z únavy a z horkého počasí a asi půl penty brandy, kterou jsem vypil, když jsem opouštěl loď, jsem zjistil, že se mi chce velmi spát. Položil jsem se do trávy, která byla velmi krátká a měkká, a spal jsem tak tvrdě jako nikdy v životě, mám za to, že asi devět hodin. Když jsem se totiž probudil, bylo denní světlo.